

handlede, indiske Kvinde, men som ikke samtidig glemmer deres eget Folks Kvinder; som forstaar, at hvad vi naar i Dag i Danmark, vil i Morgen sætte sit Spor i Indien og Kina. Forøvrigt ser vi til vor Sorg og Skam, at Herrens Ord: „De sidste skulle blive de første og de første skulle blive de sidste“, er nærvædt at opfyldes med Hensyn til dette Spørgsmaal.

Og se, i England har vi Søsterselskaber, og hvem ved, naar de kommer i andre Lande med. *Red.*

Mrs. Chapman Catts Rejse i Østen.

„Naar et Lem lider, lider de alle“, det er den Tanke, der uvilkaarlig slaar en, naar man med et nogenlunde Overblik ser ud over den hele Verden. Kvindernes Stilling i de civiliserede Lande føles ud over hele Verden. Tanken, at vi er alle et, er det, der besjæler den internationale Kvindebevægelse. Ønsket om at naa ud til Østens Lande har da ogsaa længe besjælet den.

Det er allerede flere Aar siden, at en af Alliancens Sekretærer bad mig om Adresser paa Kvinder i Østen, der interesserede sig for denne Sag. Der var *Pandita Ramabai* i Indien. I det store amerikanske Missionsblad „*The Missionary Review of the World*“ havde jeg nylig set hende træde i Skranken for Kvindernes Sag; samme Blad omtalte Fyrstinderne af *Baroda* og *Bhopal* og Fru *Chang*, der udgiver Kvindernes Avis i Kina. Der er Fru *Sathianadhan* i Sydindien, Enke efter den bekendte kristne Professor S. og udgiver af et

indisk Kvindeblad og flere. Der blev gjort Forsøg. Paa Kongressen i Amsterdam 1908 omtaltes ogsaa, at man havde søgt Forbindelse med Japan.

Men Østen var for langt borte, og Bevægelsen derude var altfor ny endnu. Alliancen maatte i personlig Forbindelse med den. Dette er Maalet med Mrs. Chapman Catts Rejse. I de næste Numre af Bladet skal jeg fortælle om den. Kun en Ting vil jeg i Dag sige til K. K. F.s Medlemmer: *Staar det Eder som Missionsvenner klart, hvilken uhyre Betydning det har, at den internationale Kvindestemmeretsbevægelse i denne Vinter holder sit Indtog i de Lande, hvor vi driver Mission.*

Der er fremragende, troende Kvinder dernede, der er Venner af Sagen, der er ogsaa kvindelige Missionærer, der forstaar dens Betydning, for den Sags Skyld ogsaa mandlige. Men der er jo mange, der nærer deres Hjemlands Menigheds Skræk for Sagen. Her maa vi tænke paa Dr. John Motts Ord: „*Vor kommen til Kort vil gaa igen ude paa Missionsmarken, først i vore Missionsnærer og derefter i deres omvøndte.*“

Den bekendte kvindelige Missionær, Frk. *Isabella Thoburn*, sagde allerede paa Missionskonferencen i Bombay 1892: „Indiens kristne Kvinder er langt mere fremragende og forholdsvis af langt større Betydning end Indiens kristne Mænd. Der findes over hele Indien Mænd, der bærer mere eller mindre evropæisk Dragt, der beklæder alle mulige offentlige Stillinger og som bekendt sig til en eller anden eller til slet ingen Religion; men *der er faa Kvinder, som man træffer ude i det offent-*